

**Recenzja dorobku naukowego dr inż. Ewy Jadwigi Lipińskiej
w związku z postępowaniem habilitacyjnym prowadzonym
przez Wydział Zarządzania Politechniki Rzeszowskiej**

1. Podstawa i przedmiot recenzji

Podstawą sporządzenia niniejszej recenzji jest pismo prof. PRz dr hab. Krystyny Kmiotek, Przewodniczącej Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Rzeszowskiej im. Ignacego Łukasiewicza z dnia 24 lipca 2023 r., informujące o powołaniu składu komisji habilitacyjnej w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr inż. Ewie Jadwidze Lipińskiej w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, w postępowaniu wszczętym w dniu 6 lutego 2023 r.

Przedmiotem recenzji jest dokumentacja dołączona do wniosku dr inż. Ewy Jadwigi Lipińskiej z dnia 6 stycznia 2023 r. o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitacyjnego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości, zawierająca:

- autoreferat przedstawiający opis dorobku i osiągnięć naukowych Kandydatki,
- wykaz osiągnięć naukowych,
- monografię pt. „Zarys teorii państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie w badaniach empirycznych” wydaną w 2022 r. przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Rzeszowskiej,
- nośnik zawierający elektroniczną wersję dokumentów.

2. Charakterystyka monografii

Dr inż. Ewa J. Lipińska jako podstawę postępowania habilitacyjnego wskazała monografię pt. „Zarys teorii państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie w badaniach empirycznych”. Monografia – jak pisze Autorka – przedstawia „implikacje na rzecz państwa

jako organizacji bezpiecznej ekologicznie wynikające z rozwoju miast regionalnych – głównych ośrodków regionalnych w Polsce” (s. 10). Całe opracowanie liczy 528 stron. W strukturze tej pozycji wyróżniono przedmowę, wstęp, dwie rozbudowane części (ujęcie teoretyczne i empiryczne tematu) oraz zakończenie wraz odpowiednimi spisami i załącznikami.

W obszernym wstępie Autorka koncentruje się na omówieniu miejsca państwa bezpiecznego ekologicznie w nauce światowej i polskiej oraz określeniu przedmiotu rozwoju państwa bezpiecznego ekologicznie. Podjęto tutaj próbę przedstawienia szerszego kontekstu zagadnienia. Zwrócono m.in. uwagę na procesy globalizacji i regionalizacji, kwestie interesu publicznego, redystrybucji zasobów środowiska, rozwoju mikroregionów. Następnie Autorka omawia przedmiot i cel książki, terminologię oraz nakreśla przyjętą metodę badawczą (punkt 1.5, zatytułowany „Praktyka badawcza”).

Głównym celem monografii jest „pomoc w zrozumieniu znaczenia definicji *bezpieczeństwa ekologicznego miasta, odpowiedzialności społecznej miasta, zrównoważonego rozwoju miasta i zarządzania środowiskowego miastem*, na podstawie badań teoretycznych i empirycznych” (s. 26). Następnie sformułowano hipotezę wiodącą: „konceptja państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie opiera się na koncepcji miasta jako przedmiotu poznania – w przeciwieństwie do miasta jako narzędzia działania” oraz hipotezę szczegółową „rozwój państwa bezpiecznego ekologicznie opiera się na rozwoju miast bezpiecznych ekologicznie” (s. 26)¹. Do tych sformułowań oraz kwestii metodologicznych odniosę się w następnym punkcie recenzji.

Część pierwsza monografii, zatytułowana „Ujęcie teoretyczne: wieloaspektowe rozważania o rozwoju państwa”, zawiera 6 rozdziałów: „Aksjologia niepewności dokąd zmierzają miasta”, „Aksjologia niepewności bezpieczeństwa ekologicznego”, „Aksjologia niepewności odpowiedzialności społecznej”, „Aksjologia niepewności zrównoważonego rozwoju”, „Aksjologia niepewności zrównoważonego rozwoju” oraz „Ujęcie syntetyzujące”.

Część ta stanowi obszerny przegląd koncepcji i ujęć terminologicznych związanych z tematem monografii. Wychodząc od analizy pojęć państwa, regionu i miasta, Autorka podejmuje próbę osadzenia problematyki bezpieczeństwa ekologicznego w kontekście prawnym, gospodarczym, społecznym i kulturowym, a także z perspektywy katastrof, zagrożeń

¹ W autoreferacie pojawiają się inne sformułowania celu monografii. Habilitantka podaje cel naukowy: „wyznaczenie, na przykładzie miast regionalnych Polski, jednolitych ram teoretycznych rozwoju państwa jako organizacji odpowiedzialnej za życie i zdrowie jego mieszkańców oraz ochronę środowiska przyrodniczego” (autoreferat, s. 8). Tak sformułowany cel jest bardziej odpowiedni dla monografii naukowej. Nieco dalej podano cel użyteczny monografii „wskazanie nowego podejścia do znaczenia definicji bezpieczeństwa ekologicznego państwa (na przykładzie miast regionalnych), odpowiedzialności społecznej miasta, zrównoważonego rozwoju miasta i zarządzania środowiskowego miastem, na podstawie badania empirycznego. (autoreferat, s. 8).

i szkód środowiskowych. W zakresie odpowiedzialności społecznej podjęte zostały zagadnienia sprawiedliwości społecznej oraz współodpowiedzialności, które przedstawiono w ramach dyskusji dotyczącej założeń, istoty oraz modeli odpowiedzialności społecznej. Rezultatem tych rozważań jest autorska koncepcja konsolidacyjnego modelu bezpieczeństwa ekologicznego państwa (s. 145). W zakresie zrównoważonego rozwoju, obok analizy pojęciowej i charakterystyki różnych ujęć (w tym filozoficznych), Autorka przedstawia także własne ujęcia polityki ekologicznej oraz polityki rozwoju z punktu widzenia dobrobytu i dobrostanu obywateli. Wątkiem zamykającym warstwę teoretyczną monografii jest problematyka zarządzania środowiskowego. W tym miejscu Autorka odwołuje się do polityki środowiskowej oraz zagadnień regulacyjnych, a podsumowaniem tych rozważań jest schemat ilustrujący elementy polityki bezpieczeństwa ekologicznego państwa (ryc. 8).

Część druga monografii, zatytułowana „Ujęcie empiryczne: wpływ miast regionalnych na bezpieczeństwo ekologiczne” zawiera 4 rozdziały: „Polityka ośrodków regionalnych Polski”, „Struktura strategii ośrodków regionalnych Polski”, „Przesłanki rozwoju ośrodków regionalnych Polski” oraz „Katalogi elementów struktury strategii rozwoju miast regionalnych Polski”.

W pierwszym rozdziale tej części monografii opisano zakres badań, tj. 18 koncepcji rozwoju miast regionalnych Polski. W badaniach wykorzystano strategie rozwoju miast, rejestr EMAS (lista organizacji zarejestrowanych w systemie ekozarządzania i audytu prowadzona przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska) oraz wyniki badań ankietowych. Po opisie przebiegu i ogólnej charakterystyce wyników badań ankietowych, Autorka przechodzi do kwestii teoretycznych, tj. do omówienia równości szans i spójności społecznej w rozwoju miast oraz obszarów metropolitalnych w rozwoju miast, które częściowo omawia w nawiązaniu do uzyskanych wyników badań empirycznych. W konkluzji pada stwierdzenie, że „kwestionariusze ankiet i uzupełniające je informacje nie dostarczyły oczekiwanej wiedzy o systemach zintegrowanego zarządzania miastami wojewódzkimi w Polsce” (s. 299).

Kolejny, stosunkowo zwarty rozdział części empirycznej monografii przedstawia założenia strategii oraz charakterystykę dokumentów kształtujących strategię rozwoju badanych ośrodków. Następny rozdział koncentruje się na omówieniu wizji, misji oraz wyzwań rozwojowych miast, które syntetycznie zostały ujęte w tablicy 1 (s. 353-359). Część empiryczną monografii zamyka obszerny rozdział 11, który zawiera tabelaryczne ujęcia elementów strategii badanych miast. W podsumowaniu badań zaproponowano definicję odpowiedzialnego społecznie i zrównoważonego rozwoju miasta jako organizacji. Według Autorki termin ten „oznacza powszechnie akceptowaną problematykę ekologiczną, tj. w

procesie zarządzania miastem, w systemie organizacji zbiorowości miejskiej i w stosunkach gospodarczych z zainteresowanymi stronami. Miasto jako organizacja tworzy spójny system wartości zbiorowości użytkującej przestrzeń przyrodniczo-techniczną miasta. Przestrzeń ta służy do osiągnięcia rzeczywistego bezpieczeństwa ekologicznego miasta. W tym kontekście w sposób ciągły są identyfikowane aspekty środowiskowe miasta we wszystkich jego formach przestrzennych, tj. produkcji, konsumpcji, władzy, symboliki, wymiany i zamieszkania” (s. 461).

W zakończeniu monografii Autorka podaje definicję bezpieczeństwa ekologicznego państwa: „jest to kompleksowe bezpieczeństwo, tj. ochrona zdrowia i życia osób oraz ochrona środowiska, ochrona dziedzictwa kulturowego i ochrona mienia, czyli rygorystyczny i szeroko zakrojony system ochrony z wyprzedzeniem, który polega na przygotowaniu się i skutecznym reagowaniu na stan nadzwyczajny (np. klęski żywiołowe, cyberataki, pandemie i potencjalne inwazje wojenne)” (s. 466).

3. Ocena monografii

We wstępie do książki dr inż. Ewy J. Lipińskiej pojawia się następujące zdanie: „Przesłanką autorki było napisanie opracowania w taki sposób, aby mogło ono spełnić kryteria podręcznika akademickiego, przeznaczonego dla studentów – funkcjonalnych i formalnych – bezpieczeństwa, zarządzania miastem, zarządzania publicznego, zarządzania administracją publiczną, gospodarki i środowiska, inżynierii środowiska, ochrony środowiska, socjologii, ekologii i innych nauk pokrewnych” (s. 25). Warto przypomnieć, że podręcznik akademicki zawiera aktualną syntezę wiedzy z danej dziedziny nauki, podczas gdy monografia naukowa przedstawia określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy. Z formalnego punktu widzenia podstawą do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego nie może być podręcznik akademicki, lecz monografia naukowa, cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych lub zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne (art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Monografia naukowa, która ma stanowić znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej nie jest w stanie spełnić jednocześnie kryteriów dobrego podręcznika akademickiego.

Moim zdaniem recenzowana monografia nie spełnia kryteriów podręcznika akademickiego. Prezentowane w niej zagadnienia dotyczą złożonych problemów z zakresu polityki, ochrony środowiska oraz zarządzania miastem, które są opisywane w sposób daleki od syntezy ułatwiającej zrozumienie tych zagadnień przez studenta. Ponadto obszerne

fragmenty pracy odwołują się do badań empirycznych prowadzonych przez Autorkę, a wyniki tych badań dają jedynie fragmentaryczny wgląd w praktyki (niekoncepcyjne dobre praktyki) badanych jednostek.

Pytaniem zasadniczym jest czy wskazana jako osiągnięcie naukowe książka dr inż. Ewy J. Lipińskiej spełnia kryteria monografii naukowej? Uważam, że opracowanie pt. „Zarys teorii państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie w badaniach empirycznych” do pewnego stopnia spełnia te kryteria, lecz w mojej ocenie nie stanowi ona znaczącego wkładu w rozwój nauk o zarządzaniu i jakości z podanych niżej powodów.

1. Przesłanką Autorki jest napisanie opracowania spełniającego kryteria podręcznika akademickiego. Rozumiem, że motywy napisania książki mogą być różne i można je różnie oceniać. Nie sposób jednak pominąć celu, jaki autor stawia w pracy naukowej. Głównym celem recenzowanej monografii jest „pomoc w zrozumieniu znaczenia definicji bezpieczeństwa ekologicznego miasta, odpowiedzialności społecznej miasta, zrównoważonego rozwoju miasta i zarządzania środowiskowego miastem, na podstawie badań teoretycznych i empirycznych” (s. 26). Tak sformułowany cel koresponduje z wyrażoną wcześniej przesłanką, lecz moim zdaniem nie jest to cel wartościowy naukowo. Komu Autorka zamierza pomóc? Z podanej przesłanki można wywnioskować, że chodzi tu o pomoc studentom.

2. Weryfikacja hipotezy postawionej w pracy naukowej wymaga przedstawienia rzetelnych argumentów teoretycznych i empirycznych w sposób możliwie jasny, spójny i przekonujący. Zanim jednak to nastąpi należy dogłębnie wyjaśnić istotę postawionej hipotezy. W recenzowanej monografii nie odnalazłem takich wyjaśnień. Stwierdzenie, że „koncepcja państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie opiera się na koncepcji miasta jako przedmiotu poznania – w przeciwieństwie do miasta jako narzędzia działania” nie zostało w monografii rozwinięte. A jest to sprawa kluczowa w dalszym procesie wnioskowania i przedstawienia materiału dowodowego. Autorka nie rozwija tej hipotezy, nie wyjaśnia konsekwencji takiego właśnie stanowiska. W jaki sposób koncepcja państwa opiera się na koncepcji miasta? Czy chodzi tu o ustrój polityczny o cechach zbliżonych do systemu polis na wzór starożytnej Grecji? Czy mamy na myśli teorię państwa skrajnie zdecentralizowanego, w którym ośrodkami decyzyjnymi są autonomiczne miasta i regiony? Jaka jest rola centralnego regulatora w systemie bezpieczeństwa ekologicznego? Jaki wpływ ma bezpieczeństwo podsystemów na bezpieczeństwo całego systemu? Jakie są a jakie powinny być mechanizmy koordynacji polityki państwa i polityk regionalnych w tym względzie? To oczywiście nie jedyne pytania badawcze jakie się nasuwają w związku z przyjętą hipotezą. Rozwinięcie postawionej hipotezy oraz jej uzasadnienie jest fundamentem każdej pracy naukowej.

3. Tytuł monografii nie koresponduje z jej treścią. Część teoretyczna, a przede wszystkim część empiryczna pracy koncentrują się na zagadnieniach związanych z zarządzaniem aglomeracją miejską w wymiarze bezpieczeństwa ekologicznego. Dyskusja na temat teorii państwa jako organizacji - zgodnie z sformułowaniem użytym w tytule monografii - powinna stanowić centralny punkt rozważań, tymczasem jest ona fragmentaryczna (ryc. 1 i 2). Podana dopiero na końcu monografii (w podsumowaniu) definicji bezpieczeństwa ekologicznego państwa („ochrona zdrowia i życia osób oraz ochrona środowiska, ochrona dziedzictwa kulturowego i ochrona mienia, czyli rygorystyczny i szeroko zakrojony system ochrony z wyprzedzeniem, który polega na przygotowaniu się i skutecznym reagowaniu na stan nadzwyczajny (np. klęski żywiołowe, cyberataki, pandemie i potencjalne inwazje wojenne” s. 466) jest bardzo szeroka i można zapytać, czym różni się ta propozycja od pojęcia bezpieczeństwa państwa w ogólności.

4. W punkcie poświęconym kwestiom metodologicznym (1.5. Praktyka badawcza) opisano procedurę badawczą. Wykorzystane narzędzia badawcze można uznać za właściwe dla tego typu badań. Wątpliwości budzi jednak podejście do analizy oraz interpretacji wyników przeprowadzonych badań. Cytuję: „swym badaniem autorka udowodniła, że analiza historyczna rozwoju miast może poprawić ogólny stan bezpieczeństwa państwa w kontekście bezpieczeństwa ekologicznego” (autoreferat, s. 14). Nie rozumiem w jaki sposób analiza historyczna miast może poprawić stan bezpieczeństwa państwa. Co to znaczy, że badania były prowadzone „na granicy czułości nowo opracowywanej metody” (autoreferat, s. 15). Czy można uznać za rzetelne badania, których autor z jednej strony wyznaje, że „znamiennosc statystyczna uzyskanych wyników badania była trudna do udowodnienia” (autoreferat, s. 15), z drugiej zaś pisze, że „wyniki analizy w imponujący sposób pokazują zachodzące zależności, zbieżności lub rozbieżności, zaistnienia określonego zjawiska i procesu społeczno-środowiskowego” (monografia s. 54)?

5. Nadmierna swoboda w definiowaniu pojęć podważa wiarygodność pracy naukowej. W monografii pojawia się wiele określeń hiperbolicznych i nieuzasadnionych skrótów myślowych. Ilustracją tego są podejmowane próby autorskich definicji kluczowych pojęć w monografii, które nie tylko nie wnoszą niczego nowego, lecz dodatkowo wprowadzają zamęt. Cytuję: „Autorka niniejszej książki, na podstawie Rezolucji Sejmu (1999), przedstawia nową definicję zrównoważonego rozwoju: pojęcie zrównoważonego rozwoju oznacza taki model rozwoju, w którym zaspokajanie współczesnych i przyszłych potrzeb społecznych jest traktowane równoprawnie, a przedstawiony przez Rząd dokument łączy w sposób harmonijny i odpowiedzialny społecznie działania rozwojowe z postępowaniem w światowym systemie

cywilizacyjnym i ekonomiczno-politycznym – jak i z zachowaniem dziedzictwa historycznego i ekologicznego narodu – będących udziałem wszystkich grup społecznych, w oparciu się na aspektach środowiskowych” (s. 185). Takie sformułowania przyczyniają się do jeszcze większego bałaganu pojęciowego. Przyjmując literalnie tę definicję należałoby uznać, że przedstawiane w tej materii dokumenty rządowe (Autorka nie podaje o jaki dokument chodzi) łączą harmonijnie i odpowiedzialnie kwestie zrównoważonego rozwoju (czemu przeczą fakty i zdrowy rozsądek). Nie rozumiem dlaczego nie odwołano się do bardziej klarownych źródeł². Trudno także zgodzić się z argumentem podanym przez Autorkę, że „redefinicja istniejących propozycji zrównoważonego rozwoju może pozwolić na ograniczanie postępującego rozwarstwienia gospodarczego i kulturowego” (s. 185). Obawiam się, że redefinicje niewiele tu pomogą.

6. Zagadnienie bezpieczeństwa ekologicznego Autorka łączy z koncepcjami odpowiedzialności społecznej, zrównoważonego rozwoju i zarządzania środowiskowego. Niewątpliwie koncepcje te wiążą się ze sobą, lecz dla spójności i jasności prowadzonego wyводу należy wytyczyć konkretne granice i relacje jakie między nimi zachodzą. W monografii pada stwierdzenie, że „Jedyną poważną alternatywą bezpieczeństwa ekologicznego państwa jest odpowiedzialność społeczna, zrównoważony rozwój i zarządzanie środowiskowe” (s. 26). Po pierwsze nie rozumiem, dlaczego podjęty przez Habilitantkę temat jest alternatywą do wymienionych koncepcji. Odpowiedzialność społeczna oraz zrównoważony rozwój są koncepcjami, w których kwestie ekologiczne są traktowane w ścisłym powiązaniu z kwestiami społecznymi i gospodarczymi. Jeśli już, to bezpieczeństwo ekologiczne zawiera się w tych koncepcjach, a nie stanowi jakąś bliżej nieokreśloną alternatywę. Wydaje się, że bardziej konkretne rezultaty dałyby badania wiążące problematykę bezpieczeństwa ekologicznego z tzw. zarządzaniem środowiskowym. Po drugie, wiele fragmentów monografii poświęconych zostało tej – jak pisze Autorka – „poważnej alternatywie”. W konsekwencji monografia staje się w zbiorze różnych ujęć, które są omawiane kosztem systematycznego rozwijania centralnej kategorii jaką miała być – zgodnie z tytułem monografii – teoria bezpieczeństwa ekologicznego państwa.

7. W monografii oraz autoreferacie pojawia się wiele niejasnych, a także niepoprawnych językowo sformułowań. Na przykład zdania: „Nowy impuls tym zainteresowaniom asygnowały potrzeby dydaktyczne autorki niniejszej książki” (monografia, s. 10) czy „Zawnioskowanie państwowej inwentaryzacji obszarów miejskich w kontekście

² Np. <https://www.gov.pl/web/rozwoj-technologie/zrownowazony-rozwoj>

ustalenia katalogu aspektów środowiskowych tych obszarów” (autoreferat, s. 9). Niewyjaśnione i niezrozumiałe jest stosowanie zwrotu „aksjologia niepewności”, który użyto w tytułach aż pięciu rozdziałów monografii. Uważam, że łączenie nauki o wartościach ze zjawiskiem niepewności jest niefortunne.

Podsumowując, recenzowana monografia ma charakter interdyscyplinarny. Wysiłek badawczy Autorki został zwrócony w kierunku systematyki zagadnień związanych głównie z rozwojem miast i kształtowaniem polityki ekologicznej. Mimo przedstawionych wyżej uwag krytycznych, nie wykluczam, że część poruszonych przez dr inż. Ewę Jadwigę Lipińską zagadnień może być wartościowa poznawczo z perspektywy innych dyscyplin, zwłaszcza nauki o polityce i administracji lub nauki o bezpieczeństwie. Z punktu widzenia nauk o zarządzaniu i jakości istotne jest poznanie mechanizmów funkcjonowania systemów organizacyjnych, kształtowania strategii organizacji oraz szeroko rozumiane procesy podejmowania decyzji. Kwestie te nie są centralnym przedmiotem rozważań monografii.

4. Pozostały dorobek Habilitantki

Kandydatka uzyskała stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie dysertacji pt. „Gospodarka odpadami w gminie w świetle standardów europejskich” nadany uchwałą Rady Wydziału Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska AGH w 2006 roku. W załączniku nr 3 do wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego podany został wykaz osiągnięć naukowych Habilitantki. Z wykazu tego wynika, że aktywność naukowa dr inż. Ewy Jadwigi Lipińskiej (zarówno przed uzyskaniem, jak i po uzyskaniu stopnia doktora) jest wysoka.

Na liście osiągnięć Habilitantki po uzyskaniu stopnia doktora znajdują się 3 monografie (w tym jedna we współautorstwie), 35 rozdziały w monografiach naukowych, 22 artykuły naukowe oraz udział w 8 redakcjach naukowych monografii. Na uwagę zwraca wysoka aktywność w zakresie realizacji projektów. Kandydatka była kierownikiem dwóch projektów badawczych: *Ocena wpływu wyrobisk górniczych początków górnictwa naftowego (kopanek) na środowisko* (2009–2011) oraz *Ocena wpływu naturalnej migracji przypowierzchniowej substancji węglowodorowych na warunki eksploatacji wód mineralnych w uzdrowiskach na przykładzie Iwonicza-Zdroju* (2011–2013). Ponadto brała udział w projektach wdrożeniowych realizowanych przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska (2011–2013) oraz pełniła funkcje eksperta i członka różnych komisji związanych z ochroną środowiska i rozwojem województwa podkarpackiego.

Znaczna część dorobku naukowego dr inż. Ewy Jadwigi Lipińskiej nie mieści się bezpośrednio w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Aktywność publikacyjna Kandydatki koncentrowała się głównie na zagadnieniach związanych z inżynierią i ochroną środowiska. Do wniosku dołączono dokument, z którego wynika, że dr inż. Ewa Jadwiga Lipińska ubiegała się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska. Rada Wydziału Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska Akademii Górniczo-Hutniczej uchwałą z dnia 24 września 2015 roku odmówiła nadania Kandydatce tego stopnia. Tylko w części nowszych publikacji Kandydatka podejmuje temat zarządzania miastami oraz odpowiedzialności społecznej, lecz i ta problematyka jest bliższa dyscyplinie nauki polityce i administracji. Do wniosku nie dołączono żadnej z tych pozycji i nie są one brane pod uwagę w sformułowaniu konkluzji niniejszej recenzji.

5. Konkluzja

W mojej ocenie, monografia pt. „Zarys teorii państwa jako organizacji bezpiecznej ekologicznie w badaniach empirycznych” wskazana jako osiągnięcie naukowe w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Ewy Jadwigi Lipińskiej nie stanowi istotnego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości. Uważam, że dorobek Kandydatki nie spełnia merytorycznych kryteriów wymaganych do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. W związku z powyższym **wnioskuję o odmowę nadania Jej stopnia doktora habilitowanego.**

Paweł Urban